NORAKSTS

ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr.142190311
143/AA43-1069-13/16

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2013.gada 27.maijā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnesis referents K.Berķis,
tiesneši M.Birzgalis un A.Šteinberga

rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par *L.Z.*, personas kods */personas kods/*, saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[31]panta astotās daļas sakarā ar *L.Z.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 27.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2011.gada 2.aprīlī Kuldīgas pašvaldības policijas inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu – paziņojumu Nr.620025915 (turpmāk – Protokollēmums) par to, ka plkst.12:15 transportlīdzeklis Ford, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, bija novietots stāvēšanai */ielas nosaukums/* 22, Kuldīgā, invalīdu stāvvietā, bez invalīdu stāvvietu izmantošanas kartes.

Protokollēmumā norādīts, ka šādā veidā transportlīdzekļa vadītājs ir pārkāpis Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 307.21.apakšpunktu, par ko administratīvā atbildība ir paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 149.[31]panta astotajā daļā.

Ar Protokollēmumu transportlīdzekļa vadītājam uzlikts naudas sods Ls 40 apmērā.

Kuldīgas novada pašvaldības policija, izskatot *L.Z.* (turpmāk – pieteicēja) sūdzību, ar 2011.gada 27.aprīļa lēmumu (turpmāk - Lēmums) atstāja negrozītu Protokollēmumu.

[2] 2011.gada 16.maijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums par Lēmuma atcelšanu.

Pieteikumā norādīts, ka pieteicēja ir otrās grupas invalīde, ko apliecina apliecība Nr.*/apliecības numurs/*. Pieteicējas rīcībā nav invalīdu stāvvietu izmantošanas kartes, bet, ņemot vērā to, ka pieteicējai ir traumēta roka, viņai ir tiesības uz tādu pretendēt.

Pārkāpums ir formāls, izdarīts galējas nepieciešamības apstākļos, jo pieteicējai bija jānogādā vīrs *V.Z.* slimnīcā. To apliecina izraksti no uzņemšanas nodaļas Nr.*/numurs/* un Nr.*/numurs/*. Vienīgā brīvā vieta, kur novietot automašīnu, neradot draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem, bija invalīdu stāvvieta. Pieteicēja bija spiesta izdarīt pārkāpumu, uztraucoties par vīra veselību. Citā laikā un citos apstākļos pieteicēja to nedarītu.

To, ka pārkāpums izdarīts galējas nepieciešamības apstākļos un pieteicēja izdarīto pārkāpumu nožēlo, pašvaldības policija atstājusi bez ievērības.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 27.februāra spriedumu pieteicējas pieteikums ir noraidīts. Spriedums motivēts šādi.

[3.1] LAPK 149.^{31}panta astotajā daļā paredzēta atbildība par stāvēšanu vietās, kas apzīmētas ar 837.papildzīmi vai ar 942.ceļa apzīmējumu, ar transportlīdzekli, kuram nav invalīdu stāvvietu izmantošanas kartes.

Atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 307.21.apakšpunktam 837.papildzīme „Invalīdiem" norāda, ka 532.zīme attiecas tikai uz automobiļiem, kas apzīmēti ar invalīdu stāvvietu izmantošanas karti.

Lai atzītu, ka pieteicēja ir pamatoti saukta pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.^{31}panta astotās daļas, ir jākonstatē, ka pieteicēja novietoja stāvēšanai transportlīdzekli bez invalīdu stāvvietu izmantošanas kartes stāvvietā, kura apzīmēta ar 837.papildzīmi „Invalīdiem", un ka nepastāv apstākļi pieteicējas atbrīvošanai no administratīvās atbildības un soda.

[3.2] Pārbaudījusi un izvērtējusi pierādījumus, tiesa atzīst par pierādītu faktu, ka automašīna Ford, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/,* 2011.gada 2.aprīlī plkst.12:15 bija novietota stāvēšanai invalīdu stāvvietā Protokollēmumā norādītajā vietā.

Kā izriet no pieteikuma un pieteicējas sniegtā paskaidrojuma tiesas sēdē, pieteicēja šo faktu nenoliedz. No fotoattēliem redzams, un pieteicēja arī nenoliedz to, ka transportlīdzeklī nebija invalīdu stāvvietu izmantošanas kartes. Kā paskaidroja pieteicēja, viņai tāda nav izsniegta.

Tādējādi tiesa atzīst, ka pieteicējas darbībās ir LAPK 149.^{31}panta astotajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma pazīmes.

[3.3] Pieteicēja uzskata, ka viņa sodīta nepamatoti, jo pārkāpumu izdarīja galējās nepieciešamības apstākļos, uztraucoties par vīra veselību.

[3.4] Ar slimnīcas izziņās norādīto tiesa gūst apstiprinājumu tam, ka medicīniskā palīdzība 2011.gada 2.aprīlī bijusi nepieciešama pieteicējas vīram. Līdz ar to tiesa lielāku ticamību piešķir tiem pieteicējas paskaidrojumiem, no kuriem izriet, ka pieteicēja savu vīru 2011.gada 2.aprīlī vedusi uz slimnīcu, nevis slimnīcā pēc palīdzības vērsusies pati. Slimnīcas izziņa apliecina, ka pieteicējas vīrs *V.Z.* 2011.gada 2.aprīlī */ārstniecības iestāde/* pēc medicīniskās palīdzības ar sūdzībām par sāpēm pēdējoreiz vērsies plkst.8:55.

Tā kā transportlīdzekļa Ford, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, atrašanās invalīdu stāvvietā fiksēta 2011.gada 2.aprīlī pulksten 12.15, tiesa uzskata, ka pārkāpums nav atzīstams par izdarītu galējās nepieciešamības stāvoklī (LAPK 17.pants). Ja arī brīdī, kad pieteicējas vīru nekavējoties bija jānogādā no transportlīdzekļa medicīnas iestādē, citu brīvu vietu transportlīdzekļa, kuram nav invalīdu stāvvietas izmantošanas kartes, novietošanai nebija un šajā brīdī pieteicēja bija apstākļu spiesta šādi rīkoties, tad no lietas materiāliem nav konstatējami šķēršļi, kas pieteicējai laikā no vīra nogādāšanas slimnīcā līdz pat pulksten 12.15 traucējuši savu rīcību labot, novietojot neatļauti novietoto transportlīdzekli vietā, kur tā stāvēšana atļauta, nepārkāpjot Ceļu satiksmes noteikumu prasības.

[3.5] Konkrētajā gadījumā nav iespējams lemt par pieteicējas atbrīvošanu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu, jo par pārkāpumu, kura faktiskā sastāva pazīmēm atbilst pieteicējas nodarījums, paredzēts naudas sods Ls 40 apmērā. Tādējādi tiesa ir ar likumu ierobežota vērtēt iespēju atbrīvot pieteicēju no administratīvās atbildības atbilstoši LAPK 21.pantam.

[3.6] Tiesa atzīst, ka Lēmums ir tiesisks un pamatots un nav pamata tā atcelšanai.

[4] Par Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 27.februāra spriedumu pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību.

Apelācijas sūdzībā papildus pieteikumā minētajam norādīts, ka no pirmās instances tiesas sprieduma izriet, ka tiesa piekrīt, ka pieteicēja pārkāpumu ir izdarījusi galējas nepieciešamības dēļ, bet pieteikums noraidīts tikai tādēļ, ka pieteicēja nav norādījusi uz šķēršļiem, kas traucēja viņai pārvietot transportlīdzekli citā vietā. Pieteicēja norāda, ka tiesa nav mēģinājusi noskaidrot iemeslus, kādēļ pieteicēja nepārvietoja transportlīdzekli.

2013.gada 14.maija iesniegumā apgabaltiesai pieteicēja papildus norāda, ka Kuldīgā arī citi automašīnu vadītāji pieļauj pārkāpumus, atstājot transportlīdzekļus neatļautās vietās, bet policija viņus nesoda, ko pierāda iesniegtie fotoattēli. Taču pieteicēja, kura ir invalīde un bija atstājusi automašīnu pie slimnīcas, tika sodīta.

[5] Atbilstoši LAPK 289.^{21}panta otrajai daļai Administratīvā apgabaltiesa apelācijas sūdzību izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma pamatojumu kopsakarā ar apelācijas sūdzībā ietvertajiem argumentiem, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi, ir pareizi un pirmās instances tiesas spriedumā sniegtais pamatojums ir pilnībā pietiekams. Līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa, pamatojoties uz LAPK 289.^{13}panta trešo daļu, pievienojas pirmās instances tiesas nolēmuma motivācijai.

[7] Papildus Administratīvā apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

Atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 307.21.apakšpunktam 837.papildzīme „Invalīdiem" norāda, ka 532.zīme attiecas tikai uz automobiļiem, kas apzīmēti ar invalīdu stāvvietu izmantošanas karti.

Savukārt Ceļu satiksmes noteikumu 270.^{1}punkts noteic, ka automobiļiem, kurus vada invalīdi ar pārvietošanās traucējumiem (invalīdi, kuriem ir tiesības uz valsts sociālo pabalstu – pabalstu transporta izdevumu kompensēšanai invalīdiem, kuriem ir apgrūtināta pārvietošanās), un automobiļiem, kuru pasažieri ir invalīdi ar pārvietošanās traucējumiem vai 1.grupas redzes invalīdi, automobiļa salonā pie priekšējā stikla atļauts novietot invalīdu stāvvietu izmantošanas karti, kuru izsniedz Ceļu satiksmes drošības direkcija, pamatojoties uz Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijas sniegto informāciju. (..).

Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka lietā nekad nav pastāvējis strīds par faktu, ka pieteicējai nebija invalīdu stāvvietu izmantošanas kartes (*sk., piemēram, pieteikumu, lietas 3.lapa; pirmās instances tiesas sēdes protokolu, lietas 37.lapa*). Turklāt pieteicēja norāda, ka viņai ir tiesības pretendēt uz invalīdu stāvvietas izmantošanas karti (*lietas 3.lapa*), bet šādu karti pieteicēja nav nokārtojusi, jo viņai ir kauns stāvēt invalīdu stāvvietā (*lietas 37.lapa*).

No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējai ir izsniegta Veselības un darbnespējas ekspertīzes ārstu valsts komisijas 2010.gada 9.septembra izziņa, kura apliecina, ka pieteicēja ir atzīta par otrās grupas invalīdi no 2010.gada 9.septembra līdz 2012.gada 8.septembrim. Tomēr no lietas materiāliem un no pieteicējas sniegtajiem paskaidrojumiem secināms, ka pieteicēja nav vērsusies Ceļu satiksmes drošības direkcijā, lai saņemtu invalīdu stāvvietu izmantošanas karti. Līdz ar to apgabaltiesa atzīst, ka nav konstatējami arī formāli priekšnoteikumi, lai pieteicēja varētu izmantot normatīvajos aktos paredzētās priekšrocības transportlīdzekļa novietošanai invalīdu stāvvietā.

[8] Attiecībā uz apelācijas sūdzībā minēto, ka pirmās instances tiesa nav noskaidrojusi iemeslus, kādēļ pieteicēja nav pārvietojusi transportlīdzekli stāvēšanai citā vietā, Administratīvā apgabaltiesa norāda, ka pieteicēja uz šādiem apstākļiem nav norādījusi arī pēc tam, kad apgabaltiesa uzaicināja pieteicēju iesniegt papildu pierādījumus par apelācijas sūdzībā minētajiem apsvērumiem. Savukārt pieteicējas 2013.gada 14.maija iesniegumā minētie

apstākļi, kas ir pieteicējas viedoklis par pašvaldības policijas darbību, nav attiecināmi uz konkrētās administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanu.

[9] Ņemot vērā iepriekš minēto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Lēmums par pieteicējas saukšanu pie administratīvās atbildības ir tiesisks un pamatots, līdz ar to nav pamata tā atcelšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12] panta otrās daļas 1.punktu un 289.[22] pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Kuldīgas novada pašvaldības policijas 2011.gada 27.aprīļa lēmumu (administratīvā pārkāpuma protokols-paziņojums Nr.620025915) par *L.Z.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[31]panta astotās daļas, bet *L.Z.* sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis referents *(paraksts)* K.Berķis

Tiesneši *(paraksts)* M.Birzgalis

(paraksts) A.Šteinberga

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas

tiesnesis K.Berķis
Rīgā 2013.gada 27.maijā